

get Slet visne, end lade noget Slet blomstre, og jeg for mit Vedkommende siger: meget hellere ingen Bane i Himmerland end en Bane i Himmerland, som er uretfærdig og præjudicerer den fornuftige Jernbanelinie, som man alligevel sent eller tidlig maa komme til. Naar denne Bane skulde blive vedtaget, som den foreligger, med eller uden Paahæng af en privat Bane fra Nalestrup til Viborg, har jeg for mit Vedkommende kun et Haab tilbage, og det er, at naar der i § 2 af det foreliggende Lovforslag indeholdes en Bestemmelse, ifølge hvilken Banens Anlæg er betinget af, at de paagældende Kommuner inden 1ste Januar 1890 afgive Erklæring om, at de forpligte sig til at indbetale til Statskassen den omtalte Andel af Anlægsomkostningerne, vilde de paagældende Amtskommuner, det vil sige Aalborg og Viborg Kommuner, negte at yde det Bidrag, hvorom der her er Tale, negte at yde Bidrag, som vilde være store, i Forhold til, hvad de naae og faae dobbelt Betydning derved, at de ved at fremme denne Sag lægger Hindringer i Veien for at faae en saadan Udvikling af Jernbanespørgsmaalet, som er og bliver det eneste Rationelle.

Bluhme: Det foreliggende Lovforslag er jo en gammel Bekjendt. I lange Tider have Beboerne af den Egn, som det her dreier sig om, kæmpet for Opnaaelsen af en Jernbane. Det kan vel omtrent være 14 Aar, siden de første Bestræbelser fremkom derovre i den Retning, og det har været en harmelig Ting, i en saa lang Række af Aar at se, hvorledes disse Egne, der fuldt ud bidrage til Statens Bestaaen i pekuniær Henseende, fuldt ud bidrage i Lighed med de heldigt stillede Egne, Aar for Aar ere satte til Side med Hensyn til Jernbaneudviklingen; thi det Vigtigste for at kunne følge med for vort Jordbrug ligger i Tidens Krav. Tværtimod hvad man har hørt sige, blandt Andet i det andet Thing, at Jernbaner, der ikke direkte forrente sig, ere unyttige, og dem maa man lade være at anlægge, paastaar jeg, at Jernbaner er af den største Betydning for os, for vort Jordbrug, fordi de ere Grundlaget for det danske Jordbrugs Velfærd. Man har sagt, at Grunden til vort Jordbrugs uheldige Stilling i disse Aar skulde være, hvad man kalder de flette Tider. Det benægter jeg. De flette Tider eksistere slet ikke, thi man kan ikke kalde det flette Tider, at Alt, hvad der hører til Menneskenes Ernæring og Ophold, stadig kan faaes billigere og billigere. Det er snarere en Lykke for den ubemidlede Del af Befolkningen, at Alt, hvad den bruger, nu kan faaes billigere. Nei, de

flette Tider ere grundede i de flette sociale Indretninger, den flette Maade, hvorpaa de europæiske Regjeringer forstaa at forvalte Folkenes Formuer. Der kommer ganske vist andre Momenter til, som styrke dette Moment, men det er dog Hovedtingen. Et af de Momenter, der særlig har fremkaldt de flette Tider, er ganske vist den storartede, hensynsløse Vælgspækulation, som de europæiske Regjeringer gjorde i Halvserdferne under Navn af Forandring af Møntfoden. Det er vel det største og i Verdenshistorien enestaaende Exempel paa, hvorledes Regjeringerne have stillet sig til Raadighed for Kapitalerne og Børserne for at unddrage det producerende Samfund en Del af dets Formue. Efterhaanden som man har arbejdet sig ud derover og har forvundet det, er Jordbruget ligesuldt uheldigt stillet, ikke paa Grund af de flette Tider, men tværtimod paa Grund af Fremskridtet, nemlig Kommunikationsmidlernes Udvikling over hele Verden, og skal et enkelt Jordbrug, og skal navnlig et Fjeld som vort, der væsentlig lever af Jordbrug, kunne holde ud i Kampen, saa er det af største Vigtighed at komme med netop paa de Omraader, der begrunde de lave Priser paa Landbrugsprodukterne. Naar man kommer med i denne Henseende, skal det nok vise sig, at for det danske Jordbrug, som efterhaanden er gaaet over til at blive en Slags Industri, en Omdannelse af Naaprodukterne, Korn og Andet til Forbrugsgjenstande, ville Priserne blive tilfredsstillende, naar det sættes paa lige Fod med andre Nationers, gjenkommunikationsmidlernes Udvikling. Derfor er det fremfor Alt i vort Land af den største Vigtighed for Jordbruget, at vi søge at bringe det i saa nær Forbindelse med Verdensmarkedet som muligt, og det har været og er harmeligt for disse Befolkninger, der boe i de magre, affidesliggende Egne, og som ere fjernede fra de Kræfter, der i Hovedstaden og i Centrene have Magten, at de bestandig og bestandig skulle være tilsidefattede, og harmeligt er det samtidigt med, at der bliver mere og mere Brug for Statteevnen, for at der kan gives Bidrag til Statens Udgifter, at se Statsformuen, Folkets Midler, kastet hensynsløst hen til den bureaukratiske Humbug, der gaar under Navn af Kjøbenhavns Besættning, til Skade for hele den sociale Udvikling. Under al denne Kamp for at komme med, maa imidlertid den Egn, her er Tale om, bringe den høitærede Minister en Tak, fordi han alligevel har holdt fast paa at fremme et Statsbaneanlæg fra Løgstor til Hobro. Den ærede Minister siger, at han ikke vil forbinde sig til at vedblive at holde derpaa. Men jeg vil dog haabe,